

NECHUTNĀ• SPOLUPRACOVNĀ•K

ĀĀEtrtek, 05 Ā•ervenec 2018

VĀĀĀenĀ-, je nĀĀs v kancelĀĀĀ™i pĀĀt. TĀ™i muĀĀi, dvĀĀ ĀĀeny. Jeden z muĀĀĀ- uĀĀ mĀĀi pĀ™ed dĀĀchodem a on je ten pĀĀĀĀu. Pracuju tam uĀĀ vĀ-c jak Ā•tyĀ™i roky a donedĀĀvna bylo vĀĀejchno v poĀ™ĀĀdĀku. Ale pak se najednou ten Ā•lovĀĀk zĀĀ. Ani ne tak vzhledovĀĀ, jako ĀĀe zapĀĀchĀĀi. VĀĀĀ-m - potom, vyĀ•chlĀĀm pivem, ĀĀpĀ-nou, ĀĀpatnĀĀm zaĀĀĀ-vĀĀnĀ-m. On prdĀĀ. A bohuĀĀel to tak, ĀĀe nic neslyĀĀ-te, ale najednou dostanete straĀĀnou pumelici do nosu. My sice jeĀ•Ā-me, ale on Ā™Ā-kĀĀi, ĀĀe za to nemĀĀĀe, ĀĀe to ani nevnĀ-mĀĀi.

ZkouĀĀeli jsme nejřĀĀnĀĀ-jĀĀ- zpĀĀsoby domluvy, mĀĀrnĀĀ, zhruta i horĀĀĀ-, to kdyĀĀ rupy nervy tomu mladĀĀĀ-mu, kterĀĀ sedĀĀ- vedle nĀĀĀ nejblĀĀ-ĀĀe. JenĀĀe - co dĀĀlat, kdyĀĀ on je jinak opravdu perfektnĀ- pracant, ĀĀĀf na nĀĀĀ nedĀĀi dopustit a tomu, co my Ā™Ā-kĀĀme, se vlastnĀĀ jen smĀĀje. ĀĀe aĀĀ si tedy odevĀ™eme okno. JenĀĀe to takĀĀ nejde poĀ™ĀĀd, protoĀĀe jsme v takovĀĀm uskupenĀ- stolĀĀ, oken a dveĀ™Ā-, ĀĀe tĀĀmĀĀĀ™ vĀĀdy, kdyĀĀ mĀĀme tedy otevĀ™enĀĀ okna, tak staĀ•Ā-, aby se otevĀ™ely dveĀ™e a vĀĀejchny papĀĀ-ry nĀĀĀm lĀĀ-tajĀĀ-

MoĀĀnĀĀi, ĀĀe si Ā™eknete, ĀĀe je to prkotina, ale zkuste v nĀĀĀem podobnĀĀm pracovat... A to jeĀĀtĀĀ ani nemluvĀĀ-m o tom, ĀĀe on si teĀ• nosĀĀ- svaĀĀiny, kterĀĀ si tu jĀĀ-. CoĀĀ by nevadilo, jenĀĀe jak mĀĀi teĀ• (asi pĀĀlrok) faleĀĀnĀĀ zuby, tak si je pĀ™ed jĀĀ-dlem vyndĀĀi na stĀĀl, nakrĀĀĀĀ- si to jĀĀ-dlo a jĀĀ-. Je to straĀĀnĀĀ. UvĀĀdomuju si, ĀĀe to je vĀĀejchno asi stĀĀĀ™Ā-m, prostĀĀ na sebe pĀ™estal tak moc dbĀĀit, ale pro nĀĀĀ ostatnĀĀ- je to obrovskĀĀ vada na krĀĀse, protoĀĀe prĀĀci, kterou dĀĀĀĀme, mĀĀme docela rĀĀdi a teĀ• se nĀĀĀm do kancelĀĀĀ™e ani nechce.

Jestli mĀĀĀte nĀĀĀjakĀĀĀ nĀĀĀpad, jak tuhle neĀ™eĀĀitelnou situaci (zatĀĀ-m a pro nĀĀĀs), nĀĀĀĀ bez nĀĀĀĀĀĀch velkĀĀch nepĀ™ĀĀ-jemnostĀĀ- vyĀ™eĀĀit, budeme urĀ•itĀĀĀ moc rĀĀdi.

DĀĀSKUJI, LUCIE